

VII

Nogle Minutter derefter stod Emanuel oppe paa en Bakkeryg, hvorover en Sti trak sig nordpaa ind til Vejlby. Han havde taget sin brede Plyshat af Hovedet og lagt Haanden paa sin Pande, mens han lyttede til den allerede fjerne Lyd af det lange Mennesketog, der syngende drog hjemad mod Skibberup.

De sidste Toner døde hen. Han var alene.

Rundt om ham strakte sig den ørkenstille Jord. Over hans Hoved løftede sig den kolde, hvidblaa Himmelkuppel med blege, fjerntlysende Stjerner Han havde en Fornemmelse, som om han var bleven lukket ude af et Paradis. Tøvende vendte han Blikket i Retning af Vejlby, hvor han i det fjerne skimtede den højtragende Præstegaardspark, der tegnede sig som en mørk, truende Skybanke mod Horisontens sidste svage Lysskær. Der ventede ham nu Opgørelsen, Kampen, Banlysningen!

Han følte sig pludselig saa mat og tung. Den Beklemthed, han hele Aftenen ved et Magtsprog havde holdt nede, overfaldt ham nu her i Ensomheden med knugende Magt. Langsomt gik han et Stykke frem, standsede saa igen og satte sig ned paa en stor Sten, der laa ved Siden af Stien. Med Hovedet støttet i sine Hænder tog han Vejret dybt et Par Gange og sank hen i Tanker. Det var ikke, fordi han paa nogen Maade nu fortrød det Skridt, han havde gjort; — han følte sig blot saa bittert ene. Han sad og tænkte paa, at om han nu havde haft et eget Hjem, hvor han kunde finde Fred og Tryghed under den forestaaende Kamp, en from og trofast Hustru, der vilde dele med ham hans Sejr og hans Nederlag . . . det vilde da have været selve Livets Lyst at kæmpe og lide for Sandhedens Sag. Men dette var som at stride paa nøgen Hede og med tomme Hænder. Aldrig Hvile, ikke en Tilflugt!